

Pirmas skyrius

Lola sėdėjo ant laiptų ir žiūrėjo į priėškambaryje sukrautas krūvas dėžių. Kažkurioje buvo ir jos miegamojo daiktai arba bent jau visi ypatingi dalykai, dėl kurių naujasis kambarys laiptų viršuje taps jos nuosavybe. Šiuo metu tas kambarys tuščias, išdažytas bjauria, blyškiai rožine spalva. Tačiau

mama ir tėtis pažadėjo greitai jį perdažyti, kaip mama sakė, – kai tik bus išpakuoti ir „sutvarkyti“ daiktai. Žvelgdama į dėžių jūrą Lola galvojo, kad tvarkymasis gali užtrukti ilgai.

– Kaip jautiesi? – šypsodamasis paklausė tėtis. – Tikriausiai truputį keista? Suprantu, kad dar nesijaučiame

kaip savo namuose, bet patikėk, Lola, greitai apsiprasime.

– Gal galėčiau padėti? – su viltimi paklausė Lola. – Mama liepė pabūti čia, kol dėžės nešamos į svetainę, bet tikriausiai jau viskas sunėšta?

– Manau, netrukus baigsime, – pasakė tėtis. – Aš nešu mamos gėlių vazonus į vidinį kiemelį. Dar porą liko nunešti.

Lola pašoko iš nekantrumo. Galvodama apie naujuosius namus ji nerimavo dėl daugelio dalykų, kurie buvo svarbesni už neįprastai rožinius dažus. Dabar arti nebus močiutės ir senelio, taip pat parko ir, kas blogiausia, už poros dienų reikės eiti į naują mokyklą, kur ji nieko nepažįsta. Tačiau

buvo *vienas* labai geras dalykas – tai savas kiemelis.

Iki šiol jie gyveno bute, viršutiniame namo aukšte. Turėjo nedidelį balkoną, kuriame mama laikė visus tuos vazonus su gėlėmis, o kiemelis priklausė pirmame aukšte gyvenantiems žmonėms. Dabar kiemelis bus tik jų.

Prieš porą mėnesių mama ir tėtis Lolai paaiškino, kad mama gavo naują darbą – tikrai gerą naują paskyrimą: ji bus komandos vadovė, tik kitoje gaisrinėje, kitoje vietoje. Dėl to reikia persikraustyti, bet jie turės savo namą su kiemeliu ir mama daugiau uždirbs.

– Radome gražią vietą, – pasakė mama, rodydama Lolai nuotrauką telefone. Ji žvilgtelėjo į mamą ir pagalvojo, kad tai tiesiog paprastas

namas. – Toji vieta prie ramios gatvės. Taigi... – šypsodamasi tęsė mama, bet Lola dar nesuprato, ką ji norėjo pasakyti. – Juk visada manėme, kad negalime turėti katės, nes mūsų gatvė labai judri. Naujas namas puikiai tiks katei. Kai tik apsigyvensime...

Lola pamanė, kad taip jie nori ją pradžiuginti. Ir ji *nudžiugo*, tikrai džiaugėsi. Tačiau vienu metu buvo sunku suvokti, kad vieną dieną namuose *gali* atsirasti katė ir kad tikrai reikės eiti į naują mokyklą, kur ji susitiks su naujais žmonėmis, o visi draugai liks toli.

Tačiau juk *bus* smagu turėti kiemelį, pagalvojo ji, per virtuvę nešdama vazoną su mamos mėta ir atsargiai pastatydama jį lauke. Gėlyne augo

didžiulis levandų krūmas, žiedais
apsipylusios šakelės sviro ant saulės
įkaitintų plytų. Sklido aštrus ir kartu
saldus kvapas, aplink lėtai dūzgė
pūkuotos bitės. Vieta buvo puiki.

– Įsivaizduoju, kaip esant geram orui
čia sportuosiu, – džiugiai atsidusęs tarė
tėtis, prisėdęs ant suoliuko.

– Argi ne puiku? – sutiko priėjusi
mama. – Ką tik radau virdulį! –
pridūrė ji, paduodama tėčiui puodelį
arbatos ir gurkštelėdama iš savo
puodelio. – Radau ir krepšį, kur
sukrauta viskas, ko tau, Lola, reikės
pirmadienį.

Lola linktelėjo, nes tikrai nenorėjo
pirmą dieną į naują mokyklą eiti su
džinsais. Gerai, kad bent jau pradės
penktą klasę nuo trimestro pradžios.

Ir pasisekė, kad galėjo persikelti laiku, nors kurį laiką atrodė, kad gali tekti porai savaičių apsistoti viešbutyje.

Mama grįžo į vidų ir atnešė stiklinę obuolių sulčių. Lola prisėdo ant suoliuko atramos ir atsirėmusi į mamą lėtai gurkšnojo gėrimą. Ji labai didžiavosi savo mama, gavusia naują darbą. Tai buvo svarbus dalykas. Mokykloje taip pat bus gerai. Viskas bus gerai.

– O! Sveika! Ar tu esi naujokė?

Lola sutrikusi pažvelgė į tėtį ir pamažu atsisuko. Jie buvo nuėję tik pusę kelio, todėl ji dar nesitikėjo, kad kas nors to paklaus.

Paskui juos mojuodamas bėgo
berniukas tamsiais garbanotais plaukais.

– Labas! – šnopusdamas pasisveikino
jis. – Ar tu iš dvidešimt septinto namo?
Šeštadienį matėme atvažiuojant jūsų
sunkvežimį!

– Taip... – beveik pašnibždomis ištare Lola. Berniukas atrode tikrai draugiškas. Ji pamėgino jam nusišypsoti, bet nesugalvojo, ką daugiau pasakyti.

– Kurioje tu klasėje? Vilki „Vieversių tako“ mokyklos džemperį. Aš mokausi penktoje.

– O! Aš taip pat, – linktelėjo Lola. – Mano mokytoja – ponia Tarant, bet dar nesusipažinau su ja...

– Ji maloni, praeitų metų pabaigoje praleidome dieną su ja, – paaiškino berniukas ir pridūrė: – Mano vardas Nojus.

– Aš – Lola. O čia – mano tėtis, – ištare Lola, staiga supratusi, kad tėtis šypsodamasis žiūri į juos.

– Malonu susipažinti, Nojau, – pasakė tėtis ir žvilgtelėjo į laikrodį. – Gal jau eikime. Juk nenorit vėluoti pirmą dieną.

– Jei norite, parodysiu trumpiausią kelią, – pasakė Nojus, eidamas į priekį ir mostelėdamas nedidelio takelio link. – Tuomet nueisime gerokai anksčiau. O, žiūrėk, tai Trevoras! – ištarė jis pasilenkdamas prie didžiulio, pūkuoto, rusvo katino, kuris tupėjo tako viduryje ir sergėjo kelią.

– Trevoras! – ištarė Lola nesulaikydama šypsenos.

– Ar nemanai, kad jis atrodo kaip Trevoras? – paklausė Nojus, pakutendamas katinui pasmakrę. – Jis gyvena name šalia tako, yra tikrai draugiškas ir nuolat čia sukiojasi.

Trevoras atsistojo ir lėtai
nužingsniavo prie Lolos su tėčiu.
Apuostęs Lolos batus atsistojo priešais
ją, kaip vėliavą iškėlęs savo pūkuotą
uodegą.

– Labas... – sušnibždėjo Lola. –
Ar jis leisis paglostomas? – paklausė
Nojaus.

– Nemanau, kad praeisi jo
nepaglosčiusi, – papurtęs galvą atsakė

Nojus. – Jis visada čia būna ir, atrodo, tu jam patinki.

– Tu toks mielas, – pasakė Lola didžiuliam katinui, perbraukdama ranka jo rusvą dryžuotą nugarą ir pakutendama gelsvą pasmakrę. – Toks gražus didelis draugužis.

– Trevoras labai didelis, maždaug tokio pat dydžio kaip visos trys mūsų katės kartu sudėjus, – pritarė Nojus.

– Tu turi tris kates? – nustebusi pažvelgė į jį Lola. – Oho, kaip tau pasisekė. Gal ir mes turėsime katę, kai tik viską išpakuosim. Mama sakė, kad netoliese yra prieglauda.

– Taip, būtent iš ten mes pernai pasiėmėm savo kates, – linktelėjęs tarė Nojus ir pridūrė: – Manau, jau turime eiti. Paeisim iki tako galo, paskui dar

truputį gatve ir pasieksim mokyklą.
Palydėsiu jus.

Jie dar kelis kartus paglostė Trevorą ir nuskubėję taku pasuko mokyklos link. Lola pajuto, kaip artėdama prie vartų lėtina žingsnį. Ji nenorėjo atsisveikinti su tėčiu ir matyti, kaip jis nueina.

– Ponia Tarant štai ten, – Nojus parodė į mokytoją, kuri stovėjo prie durų ir kalbėjosi su pora jaunesnių mergaičių. Lola stengėsi nesijaudinti, sakydama sau, kad ponia Tarant atrodo draugiška, nes ji šypsojosi ir mosavo rankomis, tarsi pasakotų juokingą istoriją.

– Ačiū, kad parodei kelią, Nojau.
Buvo tikrai malonu, – ištarė tėtis, jausdamas palengvėjimą, nes, kaip

suprato Lola, jis taip pat tiksliai nežinojo, kur eiti.

– Nojau! – mostelėdama ranka pašaukė ponias Tarant. – Ar čia Lola? Mačiau, kad ji atsikraustė į tavo gatvę. O jūs jau ir susipažinote, puiku!

– Sutikau jus pakeliui į mokyklą, – paaiškino Nojus, palydėdamas Lolą ir jos tėtį pas mokytoją.

– Sveiki! – ištarė ponias Tarant, nusišypsodama Lolai ir tėčiui. –

Planavau pasodinti tave su Nojum,
Lola, todėl puiku, kad judu jau
susipažinote. Nojus galės tau šiandien
aprodyti mokyklą.

Lola linktelėjo ir lengviau atsikvėpė.
Nojus buvo draugiškas, jam patiko
katės, o ponia Tarant taip pat atrode
maloni.

– Tuoju pasigirs skambutis, – pasakė
ponia Tarrant. – Nojau, gal parodytum
Lolai, kur pasidėti kuprinę, o įėję į
klasę ant stalų rasite vardus – taip
sužinosite, kur sėdėsite.

– Puiku, – ištarė tėtis. – Dabar
apkabink mane, Lola, ir pasimatysim
vėliau.

Lola apkabino tėtį per liemenį ir
stipriai prisiglaudė. Tada paskui Nojū
nuskubėjo į mokyklą.